

טעם רדיפת ישראל אחר ביזת הים

-א-

לאחר שחצו ישראל את ים סוף, לא רצו להמשיך ולצעוד, וכמו שמבאר המדרש את לשון הפסוק "ויסע משה את העם מים סוף" - "הסיען בעל כורחם".

הטעם לסירובם של ישראל להמשיך במסעם, היה משום שגדולה היתה ביזת הים מביזת מצרים, שהרי המצרים ברדיפתם אחר בני ישראל, לקחו את כל רכושם עמם.

-וצריך להבין:

והרי בשעת קריעת ים סוף, היה גילוי של הקדוש ברוך הוא לישראל ו"בכבודו נגלה אליהם", עד לדרגה ש"ראתה שפחה על הים, מה שלא ראו הנביאים" וכיצד ניתן לומר שמיד לאחר מכן, בעודם תחת הרושם הכביר של ראיית הקל-במוחש, הפכו להיות נוהים אחר הכסף והזהב, טרודים ושקועים "בביזת הים"

-ב-

זאת ועוד אינו מובן, הרי כל ענינה של יציאת מצרים היה כדי ש"בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלוקים על ההר הזה" - קבלת התורה, וכיצד תפס אצלם הרכוש הגשמי מקום אף יותר ממתן תורה?

תמיהה זו מתחזקת בהתבסס על העובדה שגם ללא ביזת הים, היו ישראל עשירים מופלגים וכמאמר חכמינו ז"ל, "אין לך כל אחד ואחד ישראל שלא היו עימו תשעים חמורים לובים, טעונים מכספה וזהבה של מצרים". ולשם מה זקוקים הם לרכוש נוסף כה רב במדבר, "אשר לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם"?

-ג-

מ"ד

הכרחי אם כן לומר, כי רדיפתם של ישראל אחר "ביזת היס", לא נבעה מכך שהכסף והזהב תפס חשיבות כה רבה עבורם, אלא מפני שחשבו שזהו רצון ה'.

והביאור בזה:

למרות שידעו ישראל כי בדרכם הם ל"מתן תורה", חשבו כי יש לקיים תחילה ובתור הכנה, את ציווי ה' של "ונצלתם את מצרים", בשלימות המרבית, ואדרבה, ככל שירבו בכך, תהא המצוה בשלימות יתר, ובפרט לאחר הבטחתו של הקדוש ברוך הוא לאברהם, "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", שגדר מצוה זו היא "מצוה עוברת" וחולפת, שאם לא יקיימו עתה, לא יהיה ניתן לקיימה בשנית ודין מצוה שכזו, שדוחה תלמוד תורה - "מתן תורה".

מכל האמור, יש ללמוד הוראה יסודית וכללית בעבודת ה' בשעה שיהודי עוסק בכל דבר מצוה, עליו לעשותה באופן פנימי ואמיתי, עם כל החיות הנדרשת לכך ובכל כוחותיו, עד לאופן של "בכל מאודך" - למעלה ממדידה והגבלה, עד שמגיעים לתכלית העבודה בשלימותה. ופעולה זו מוציאה פירות ופירי פירות עד סוף כל הדורות.

(לקו"ש חלק כ"א)

